REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5649/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Goranu Goluži, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Ivane Šindija iz Zadra, Ćirilometodska ulica 4, OIB: 77152616449, zastupane po punomoćniku Igoru Metelku, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, zastupanog po punomoćniku Sofiji Petković, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 20. listopada 2026. godine, u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Ane Vrsaljko Metelko, odvjetnice iz Zagreba i punomoćnice tuženika Sofije Petković, odvjetnice iz Zagreba, dana 30. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 9. st. 2. Ugovora o kreditu sklopljenog između tužitelja i tuženog, broj 138-50-3866357 od 5.01.2007., a koji u dijelu glasi: „Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi Kreditor.”

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 473,66 Eur, zajedno s pripadajućom zateznom kamatom na iznos od 222,82 Eur, počev od podnošenja tužbe dana 3.09.2025. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici trošak parničnog postupka u iznosu od 1.331,36 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 30. listopada 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu parničnog troška preko dosuđenog iznosa, kao neosnovan.

V. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 3. rujna 2025. navodi da je dana 5.01.2007. godine između tuženika i tužiteljice sklopljen Ugovor o kreditu prema kojem je tuženik kao kreditor i banka, tužiteljici, kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 20.312,36 CHF u kunskoj protuvrijednosti. Navedenim Ugovorom ugovoren je rok otplate kredita od 84 mjeseca, u jednakim mjesečnim anuitetima, u kunskoj protuvrijednosti važećoj na dan dospijeća po srednjem tečaju kreditora na dan plaćanja. Ivana Šindija i Ivana Perica iz predmetnog ugovora, jedna su te ista osoba. Odredbom čl. 9.st.2 predmetnog Ugovora stranke su ugovorile mogućnost prijevremene otplate kredita, uz suglasnost i uvjete koje odredi tuženik. Navedeni kredit otplaćen je prijevremeno, pri čemu je dana 13.07.2011. naplaćena naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 1.678,87 kn, odnosno protuvrijednost od 222,82 Eur. Sporna odredba ugovora sadrži obvezu tužiteljice koja u trenutku sklapanja ugovora nije određena, niti odrediva, te je kao takva u suprotnosti sa odredbama čl. 269. i 270. ZOO-a. Tuženik navedenu naknadu kredita nikada ničime nije tužiteljici opravdao, niti bilo kakvim radnjama na račun zatvaranja, troškovnikom izvršenih radnji, niti eventualnom štetom koju bi pretrpio uslijed prijevremene otplate.
Takva naplata naknade u uvjetima kada tuženik kao kreditor zbog prijevremene otplate kredita nije pretrpio nikakvu štetu, niti je istu bilo čime dokazao, u suprotnosti je i s odredbom čl. 1024. Zakona o obveznim odnosima, obzirom da šteta ne može biti apstraktna, već mora biti konkretizirana i dokazana, a niti može biti naplaćena kao kamata koju je banka trebala primiti od dana prijevremene otplate pa do dana kada je kredit po ugovoru trebalo vratiti.Sporna odredba, kako navodi tužiteljica, ne samo da je u suprotnosti sa gore navedenim odredbama ZOO-a, već u cijelosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe iz čl. 81. I čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) koje se imaju primijeniti na ovaj ugovorni odnos, kao npr. odredba kojom se potrošaču nameću određene obveze, a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom i svim parametrima odlučnim za njezinu primjenu. Naime, tužiteljica kao slabija ugovorna strana nije bila uopće u mogućnosti niti pregovarati, posljedično niti utjecati na sadržaj ugovornih odredaba, pa tako niti onu koja se odnosi na prijevremenu otplatu kredita, a ista je svojim djelovanjem, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzrokovala znatnu neravnotežu u međusobnim pravima i obvezama, na štetu ovdje tužiteljice, što istu čini nepoštenom u smislu odredbe čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), odnosno odredbe čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007), te posljedično ništetnom. Tužiteljica upire u odluku Ustavnog suda RH u spojenim predmetima U-III-3231/2022, UIII-7491/2022 , U-III-236/2023, U-III-369/2023, te U-III-597/2023 od 13.7.2023. kojom su odbijene ustavne tužbe Privredne banke Zagreb d.d. i Addiko bank d.d., u predmetimane zakonito naplaćene izlazne naknade. Tužiteljica navodi da obračunava zatezne kamate na naplaćenu naknadu u iznosu od 250,84 Eur, pa ukupno potraživanje tužitelja iznosi 473,66 Eur, time da daljnju zateznu kamatu potražuje od podnošenja tužbe do isplate, ali samo na iznos od 222,82 Eur, radi izbjegavanja anatocizma. Slijedom navedenog, tužiteljica predlaže da sud donese

presudu kojom će utvrditi da je ništetna odredba čl. 9. st. 2. Ugovora o kreditu sklopljenog između tužitelja i tuženog, broj 138-50-3866357 od 5.01.2007., a koji u dijelu glasi:„Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi Kreditor," naložiti tuženiku da isplati tužiteljici iznos od 473,66 Eur zajedno s pripadajućom zateznom kamatom na iznos od 222,82 Eur, počev od podnošenja tužbe dana 3.09.2025. godine do isplate, te parnični trošak zajedno sa zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik uvodno prigovara vrijednosti deklaratornog zahtjeva postavljenoj u toč 1. tužbenog zahtjeva, kao suviše visoko naznačenoj, te predlaže da vrijednost predmeta spora odredi sud. Navodi da je tužiteljica potpisom ugovora pristala na primjenu općih akata tuženika čija je primjena ugovorena u čl. 9. st. 2. predmetnog Ugovora o kreditu, uključujući plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita, kao što je izjavila da je upoznata sa sadržajem općih akata. Naknada koju je tužiteljica platila propisana je općim aktom tuženika, a koji akt podliježe kontroli HNB-a. Zakonitost tog općeg akta nije dovedena u pitanje, a tuženik isti dostavlja u prilogu podneska. Slijedom navedenog, tuženik navodi da je tužiteljici zakonito naplatio naknadu za prijevremenu otplatu kredita, a svojim navodima isto ne dovodi u pitanje. Uz navedeno, smjernicama HNB-a je propisano ako je potrošački kredit ugovoren prije 2010. godine, a u ovom slučaju ugovor je zaključen 05.01.2007. godine, naknada za prijevremenu otplatu, odnosno ispunjenje obveze iz kredita, naplaćuje se sukladno važećim tarifama naknada banke s kojom je konkretan kredit ugovoren. Opreza radi tuženik ističe se da bi eventualno pozivanje tužiteljice na odredbu čl. 16. Zakona o potrošačkom kreditiranju bilo bi neosnovano, obzirom da je predmetni Zakon stupio na snagu 01.01.2010., te se ne primjenjuje na ugovore o kreditu zaključene prije 01.01.2010. godine. Uz sve navedeno, tuženik ukazuje i na odredbu čl. 326. Zakona o obveznim odnosima, sukladno kojoj se ništetnost ne može isticati ako je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor je ispunjen u cijelosti, što je ovdje slučaj. Tuženik navodi da je tužitelj naknadu platio i na istu nije imao prigovora, a ugovor je u cijelosti ispunjen 13 godina prije podnošenja tužbe. Kada bi sporna odredbe i bile ništetna, što tuženik osporava, uzrok ništetnosti bila bi zabrana manjeg značaja, stoga nije dopušteno isticati ništetnost. Tuženik ističe prigovor zastare. Ukoliko bi se tužitelj u odnosu na prigovor zastare pozivao na pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske koje je zauzeto na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020. o tijeku zastare od pravomoćnog utvrđenja ništetnosti, tuženik ističe da se navedeno pravno shvaćanje ne može primijeniti na djelomičnu ništetnost ugovora obzirom da se radi o povredama manjeg značaja. No, sve i ako bi spomenuto pravno shvaćanje bilo primjenjivo, isto bi značilo da je predmetna tužba preuranjena. Tuženik ne prigovara visini tužbenog zahtjeva, ali prigovara osnovanosti tužbenog zahtjeva u cijelosti, kao i da bi tuženik bio nesavjesni stjecatelj u smislu odredbe čl. 1115. ZOO. Tuženik predlaže tužbene zahtjeve odbiti te tužiteljici naložiti da tuženiku naknadi prouzročeni parnični trošak uvećan za zateznu kamatu na trošak tekuću od dana donošenja rješenja o trošku do isplate.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Elektronički zapis iz matice vjenčanih (list 4 spisa), u prijepis knjigovodstvene kartice od 2.03.2021. godine (list 6-

9 spisa), u otplatni plan (list 10-11 spisa), u Ugovor o kreditu (list 12-16 spisa), u potvrdu tuženika (list 17 spisa), u naknade u poslovima kreditiranja građana (list 23-24 spisa), te je zamolbeno - putem Općinskog suda u Zadru saslušana tužiteljica kao stranka (list 40-spisa).

4. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje: ZPP-a), sud je ocijenio da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

5. Među strankama nije sporno da je dana 5.01.2007. godine između tuženika i tužiteljice sklopljen Ugovor o kreditu prema kojem je tuženik kao kreditor i banka, tužiteljici, kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 20.312,36 CHF u kunskoj protuvrijednosti, da je navedenim Ugovorom ugovoren rok otplate kredita od 84 mjeseca, u jednakim mjesečnim anuitetima, u kunskoj protuvrijednosti važećoj na dan dospijeća po srednjem tečaju kreditora na dan plaćanja, da su Ivana Šindija i Ivana Perica iz predmetnog ugovora, jedna te ista osoba (što je vidljivo i iz Elektroničkog zapisa iz matice vjenčanih s lista 4 spisa), da su odredbom čl. 9.st.2 predmetnog Ugovora stranke ugovorile mogućnost prijevremene otplate kredita, uz suglasnost i uvjete koje odredi tuženik, da je navedeni kredit otplaćen prijevremeno, pri čemu je dana 13.07.2011. naplaćena naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 1.678,87 kn, odnosno protuvrijednost od 222,82 Eur.

6. Tužiteljica Ivana Šindija u svom iskazu navodi da je kupovala automobil, da je pristupila u Raiffeisenbank Austria d.d. radi sklapanja ugovora o kreditu za kupnju predmetnog automobila, da su oni već imali gotov ugovor, da nije bilo mogućnosti pojedinačnog pregovaranja te da ju djelatnica nije upoznavala je li određena naknada za prijevremenu otplatu kredita, da je pročitala ugovor prije potpisivanja, da nije imala nikakva pitanja, niti je prilikom sklapanja ugovora razmišljala o prijevremenom zatvaranju kredita, da je automobil korišten u osobne svrhe te da prilikom čitanja ugovora nije niti primijetila odredbu o naknadi za prijevremeno zatvaranje kredita, pa tako nije ni prigovorila istoj.

7. Prema odredbama čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača (''Narodne novine'' br. 96/2003, dalje: ZZP/03) koji je vrijedio u vrijeme sklapanja Ugovora, odnosno čl. 96. st. 1 i 2. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013, dalje: ZZP/07), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

8. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice, jer je njen iskaz ocijenio kao uvjerljiv, logičan i iskren. Na temelju iskaza tužiteljice utvrđeno je da se o ulaznoj naknadi nije

pojedinačno pregovaralo, međutim, sud je zaključio da ni tuženik na kojem je teret dokaza (čl. 81. st. 4. ZZP/03 i čl. 96. st. 4. ZZP/07), nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (koji je unaprijed sastavljen od strane pravne službe tuženika) pojedinačno pregovaralo. Pritom je sud imao na umu da je sporna odredba kojom se potrošaču nameće obveza plaćanja navedenog troška (tzv. naknade za prievremenu otplatu kredita) bila sastavni dio tipskog ugovora sastavljenog unaprijed od strane pravne službe tuženika.

9. Prema odredbama čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača (''Narodne novine'' br. 96/2003, dalje: ZZP/03) koji je vrijedio u vrijeme sklapanja Ugovora, odnosno čl. 96. st. 1 i 2. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013, dalje: ZZP/07), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

10. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice, jer je njegov iskaz ocijenio kao uvjerljiv, logičan i iskren. Na temelju iskaza tužiteljice nije se moglo utvrditi je li se o ulaznoj naknadi pojedinačno pregovaralo ili nije, međutim, sud je zaključio da tuženik na kojem je teret dokaza (čl. 81. st. 4. ZZP/03 i čl. 96. st. 4. ZZP/07), nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (koji je unaprijed sastavljen od strane pravne službe tuženika) pojedinačno pregovaralo. Pritom je sud imao na umu da je sporna odredba kojom se potrošaču nameće obveza plaćanja navedenog troška (tzv. naknade za prijevremenu otplatu kredita) bila sastavni dio tipskog ugovora sastavljenog unaprijed od strane pravne službe tuženika.

11. Prema tome, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

12. Nadalje, odredbom čl. 9. st. 2. Ugovora o kreditu sklopljenog između tužiteljice i tuženika ugovoreno je da: „Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi Kreditor.”

13. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da se o dijelu navedene odredbe čl. 9.2. navedenog ugovora prilikom sklapanja tog predmetnog ugovora pojedinačno pregovaralo, te da je odredba bila točno određena, odnosno odrediva.

14. Naime, iz navedene odredbe također proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita prilikom prijevremene otplate kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od

čega se ista sastoji. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi ugovora.

15. Budući da je u ovom postupku utvrđeno da sporna odredba čl. 9.2. predmetnog Ugovora o kreditu nije određena, a niti odrediva, niti je o istoj tužiteljica mogla pregovarati s tuženikom (tužitelj nije dokazao protivno), to je ista u smislu odredbe čl. 270. st. 1. ZOO-a ništava. Po pravnom shvaćanju ovog suda sporna ugovorna odredba je zaista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužiteljice kao potrošača te je kao takva nepoštena, a time i ništava i u smislu odredbe čl. 87. st.1. ZZP. Bitno je i istaknuti, da je unašanjem sporne odredbe u ugovor, na način kako je to učinjeno i naplatom ovakve naknade, tužiteljica financijski oštećena jer je tuženik povrijedio zakon na njenu štetu.

16. Slijedom svega navedenog, sud je prihvatio tužbeni zahtjev kao pod točkom I. izreke presude i utvrdio ništetnom odredbu članka 9.2. predmetnog Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za prijevremenu otplatu kredita.

17. Osim toga i prema pravnom shvaćanju sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanog 5. studenog 2020. (zaključak pod točkom 8) ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojom je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita, može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo, a što je upravo i konkretni slučaj.

18. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO-a, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnoj situaciji, tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu plaćanja veće naknade za kredit. Stoga je tuženik u obvezi platiti tužiteljici iznos ulazne naknade na temelju ništetne ugovorne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO. Posljedica ništetnosti nepoštene ugovorne odredbe je vraćanje preplaćenog iznosa sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom sukladno čl. 1115. ZOO-a od dana stjecanja do isplate.

19. S obzirom da je utvrđeno da je ništetna odredba predmetnog Ugovora u dijelu u kojemu je ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita, to je tuženik u utuženom razdoblju bez osnove obračunao i naplatio iznos navedene naknade, u visini koja je između stranaka nesporna.

20. Slijedom navedenog, sud je prihvatio tužbeni zahtjev tužiteljice kojim zahtijeva da joj tuženik na ime preplate zbog nepoštenih i ništetnih odredbi o naknadi za prijevremenu otplatu kredita isplati iznos od 473,66 Eur, zajedno s pripadajućom zateznom kamatom koja teče na iznos od 222,82 Eur, počev od podnošenja tužbe dana 3.09.2025. godine do isplate, budući da je tuženik bio nepošten (točka II. izreke).

21. Zaključno, a imajući u vidu i sudsku praksu viših sudova, valja reći da Prema odredbi čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07 - dalje: ZZP), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se, nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok odredba st. 2. toga članka propisuje da se smatra da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj poglavito ako je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Prema odredbi čl. 102. st. 1. ZZP, nepoštena ugovorna odredba je ništetna. U konkretnom slučaju utvrđeno je da se o spornoj odredbi Ugovora o kreditu nije posebno unaprijed pregovaralo i da tužiteljica kao korisnik kredita nije imala mogućnost utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe, a Ugovor o kreditu je bio unaprijed pripremljen od strane tužene i tužiteljica nije mogla unaprijed znati na koji će se način formirati visina sporne naknade, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, pa je takva odredba nepoštena, a posljedično i ništetna. Pri tome, tuženik nije tijekom postupka dokazao da je imao bilo kakve troškove zbog rješavanja tužiteljičinog zahtjeva za prijevremenu otplatu kredita, dakle nije dokazao da bi mu nastala bilo kakva šteta prijevremenom otplatom kredita.

22. Osim toga i prema pravnom shvaćanju sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanog 5. studenog 2020. (zaključak pod točkom 8) ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojom je ugovoreno pravo banke na naknadu za obradu kredita i za prijevremenu otplatu kredita, može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo, a što je upravo i konkretni slučaj.

23. Slijedom navedenog, ovaj je sud ocijenio osnovanim zahtjev tužitelja za isplatom utuženog iznosa, jer utvrđenjem ugovornih odredbi ništetnima, potrošač (tuženik ne osporava svojstvo potrošača tužitelju, a svojstvo potrošača jasno proizlazi i iz predmetnog ugovora o kreditu i iskaza tužitelja) stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa.

24. Sud je odbio kao neosnovan i prigovor zastare potraživanja jer prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, pa kako ova presuda još nije postala pravomoćna, to nije niti počeo teći zastarni rok ni glede naknade zbog prijevremene otplate kredita.

25. Odluka o parničnom trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a i sukladno vrijednosti predmeta spora (koju je tužitelj naznačio u tužbi utvrđenje i isplata pa je prigovor tuženika u tom dijelu neosnovan) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23, dalje u tekstu: OT). Tužiteljici zastupanoj po punomoćniku odvjetniku priznat je parnični trošak koji se odnosi na sastav tužbe od 3.09.2025. godine od 100 bodova (Tbr. 7. toč. 1. OT), za sastav podneska od 31.10.2025. godine 100 bodova (Tbr. 8. toč. 1. OT), za zastupanje na ročištu dana 20.01.2026. godine 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), za zastupanje na ročištu 20.10.2026. godine 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), te za zastupanje na ročištu za objavu presude 50 bodova (Tbr. 9. toč. 3. OT), što ukupno čini 450 bodova, a pomnoženo s vrijednošću jednog boda od 2,00 eur i uvećano za PDV od 25% ukupno iznosi 1.125,00 eur. Kada se ovom iznosu doda trošak sudske pristojbe na tužbu od 66,36 eur i sudske pristojbe na presudu od 140,00 eur, dobije se iznos od 1.331,36 eur, a koliko je i dosuđeno tužiteljici pod točkom III. izreke presude.

26. Tužiteljici je temeljem čl. 151. st. 3. ZPP-a na dosuđeni parnični trošak dosuđena i zatezna kamata koja teče od donošenja presude do isplate.

27. Obzirom da je tuženik izgubio spor, u smislu čl. 154. st 1 ZPP-a, valjalo je odbiti njegov zahtjev za naknadu troška postupka.

U Zagrebu, 30. listopada 2026. godine

Sudac
Goran Goluža

GORAN GOLUŽA

Elektronički potpisano: 30.10.2026T12:46:18 (UTC:2026-10-30T11:46:18Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: d09f112b-5df2-4fed-b74a-11deb15def03
Općinski građanski sud u Zagrebu

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima p
dostave prijepisa iste. Žalba se podnosi p
pismeno u četiri istovjetna primjerka.
DNA:
pun. tužitelja uz rješenje o pristojbi na tužbu od 66,36 eur i na presudu od 140,00 eur
pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-71922**

Kontrolni broj: **02d37-72b39-6cfe9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.